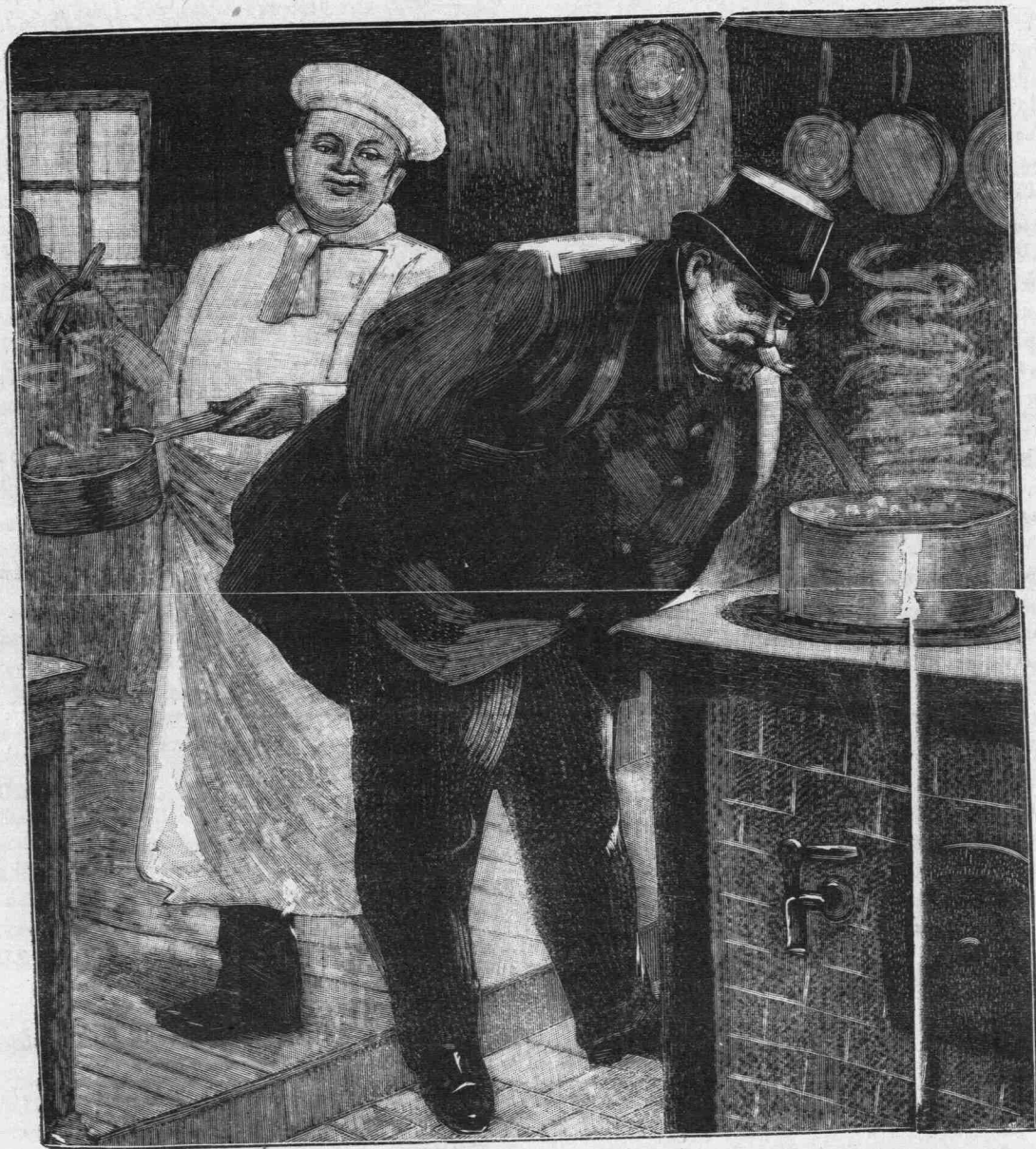

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Καὶ ταυτοχρόνως διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἐπεθεώρει τὰς χύτρας. (Σελ. 519).

- Πῶς ;
- Εἰσθε ὁ ἰατρὸς τῆς Ζονσέρης ;
- Ναί, δηλαδὴ ἐπιμελοῦμαι τοὺς ὑπηρέτας, τὸν Πουρ-
σαὶν λόγου χάριν, ὅστις ποτὲ δὲν ἀρρωσταίνει.
- Διότι οἱ κύριοι ἦσαν ἀπόντες.
- Πιθνόν.
- Αὐτὰς τὰς ἡμέρας σὰς ἦλθε πελατεία. Ἐφθασαν αἱ
δύο κυρίαι.
- Ἐπειτα ;
- Ὁ κόμης ἀπήγγειλε βραδέως τὰς ἐξῆς φράσεις :
- Εἶνε βέβαιον ὅτι ἐντὸς μικροῦ θὰ λάβωμεν ἀνάγκην
ὑμῶν.
- Πῶς τὸ φανταζέσθε ;

- Τὸ ἀντελήφθην ὁ ἴδιος.
- Ὁ ταγματάρχης ἔθηκε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του
καὶ ἔσφιγξε τὰ παχέα χεῖλη τοῦ ὑπὸ τὸν φαῖόν του καὶ
τραχὺν μύστακα.
- Ἄ ! εἰδατε !... εἶπεν.
- Ἦμην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σατωροῦ ὅτε ἡ δεσποι-
νὶς Σαρναίῦ κατέβη τοῦ σιδηροδρόμου... Ἡ δεσποινὶς Σαρ-
ναίῦ εἶνε εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν.
- Ὁ ταγματάρχης ἔκαμε μικρὸν σημεῖον ἐπινεύσεως.
- Γνωστόν, εἶπεν. Ὅθεν, δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν.
- Οὐδὲν νέον μοὶ κοινοποιεῖτε.
- Ἄ !
- Εἰσθε εἰς τὸν σταθμὸν ὅτε ἡ δεσποινὶς κατέβη τοῦ

σιδηροδρόμου... ἐγὼ ἤμην εἰς Σωλναίῳ ὅταν ἡ ἀμαξα τῆς δουκίσσης διαβαίνουσα ἠναγκάσθη νὰ σταματήσει.

— Διατί;

— Ἡ δεσποινὶς εἶχεν ἐνοχληθῇ. Μίαν στιγμὴν τὴν παρετήρησα, ἀλλὰ δὲν ἀπατώμαι εὐκόλως ἐγώ, ὁ Εὐσέβιος Καμπεϋρόλ, πρῶην συνταγματάρχης εἰς τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔβδομον καί, δὲν θὰ σὰς τὸ ἔλεγα, ἀλλὰ, ἀφοῦ τὸ γνωρίζετε...

Καί, τοὺς ἀγκῶνας θέτων ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἠτένισε κατὰ πρόσωπον τὸν Βωνοᾶζ.

— Τὸ συμπέρασμα; ἠρώτησεν

Ὁ κόμης ἐξηγήθη καθαρῶς:

— Εἶμαι κατὰ τὰ τρία τέταρτα κατεστραμμένος, προσέθηκε διὰ φωνῆς διαπεραστικῆς. Τὸ πρᾶγμα ἔχει ἀνάγκην ἐπανορθώσεως. Πρὸ τοῦ ἀμαρτήματος, δὲν ἠδυνάμην ν' ἀξιῶ τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου μετ' αὐτό, τὰ πράγματα ἀλλάσσουν. Τὴν θέλω.

— Ἀ! τὴν θέλετε! Πῶς νὰ τὸ κατορθώσωμεν;

— Δὲν ἔχω ἀκόμη πεποιθήσιν, ἀλλὰ τὸ θέλω σταθερῶς. Ὑποσχέθητε ὅτι θὰ μὲ συνδράμετε καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ ἐπιχειρήσεις θ' ἀποβῇ πηγὴ μικρᾶς περιουσίας διὰ σὰς.

— Καὶ μεγάλῃς διὰ τὸν κόμητα Φίλιππον δὲ Βωνοᾶζ;

Ὁ κόμης εἶπεν ἀνυποκρίτως:

— Εἶνε ὁ διακαέστερος τῶν πόθων μου.

— Ἀλλ' αὐτὸς ὁ νέος ποῦ ἐμαζεύσατε; παρετήρησεν ὁ ταγματάρχης.

— Κατέχομεν παρ' αὐτοῦ μέρος τοῦ μυστικοῦ.

— Τῷ ὄντι.

— Θὰ ἐπιτύχετε τὸ ἄλλο κάτω ἐκεῖ.

— Εἰς τὴν Ζονσέρη;

— Ἀναμφιβόλως. Λοιπὸν, τοιοῦτον μυστικὸν θὰ σὰς δώσῃ ἐπιρροὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Εἶνε ἀπλὴ ὑπόθεσις.

— Παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι πραγματοποιεῖται.

— Ἔστω.

— Τὴν ἐπιρροὴν αὐτὴν δύνασθε νὰ χρησιμοποιήσετε πρὸς ὄφελός μου.

— Λοιπὸν, ἔχετε πράγματι τὴν θέλησιν νὰ νυμφευθῇτε...

— Σὰς τὸ εἶπον.

— Μεθ' ὅλα τὰ διατρέξαντα;

— Ἐννοεῖται, μεθ' ὅλα τὰ διατρέξαντα, ἐπεσφράγισε κυνικῶς ὁ κόμης. Πρότερον, οὐδεμίαν εἶχον ἐλπίδα ἐπιτυχίας.

— Ἴσως.

— Οὐδεμίαν, ἐπανάλαβε καθαρῶς ὁ Βωνοᾶζ. Ἡ φήμη μου ἐν πρώτοις εἶνε μετρία... μὲ θεωροῦσι χαρτοπαίκτην... μοὶ ἀποδίδουσι παντὸς εἶδους ἐλαττώματα.

— Σατανᾶ!

— Λέγουν ὅτι δὲν διετήρησα ἐπὶ πολὺ τὸ ἐξ ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημά μου, καὶ ἔχουν ἐν μέρει δίκαιον. Ἀφοῦ σὰς λαμβάνω ὡς ἔμπιστον, τὰ πάντα θὰ σὰς ἐξηγήσω. Βεβαίως, δύναται εἰς γάμος νὰ μὲ ἀνυψώσῃ. Πρέπει νὰ εὐρεθῇ ἡ μνηστή. Ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίῳ εἶνε τὸ σπάνιον πτηνόν, πλουσία ἐκ τῶν ὀλίγων. Ἀτυχῶς, ἀνδιὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Νανέττας εἶμαι ὑποκείμενον ἐκτάκτου μεγαλείου, ἡ τραχεῖα καὶ ψυχρὰ δουκίσσα λὰ Ρὸς Βιλλάρ, τὸ γένος Μοντάλτη, μὲ θεωρεῖ ἄσημον εὐπατρίδην χωρικόν, ἡ μάλλον οὐδεμίαν μοὶ δίδει σημασίαν, ὡς ἐπανελλημμένως μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἐννοήσω. Ὁ γάμος θὰ ἦνε μία ἀντεκδίκησις. Δὲν θὰ γίνῃ αὐριον, ἀλλὰ δὲν ἔχω βίαν. Θὰ περιμένω. Δυνάσθε, ἀν αἱ περιστάσεις μὰς ἐννοήσουν, νὰ μὲ συνδράμετε μεγάλως. Τέλος, καθ' ἣν ἡμέραν τελέσω τοὺς γάμους μου, μετὰ ἑξ μηνῶν ἢ δύο ἔτη, θὰ σὰς ἐξασφαλίσω εἰσόδημα ἐκ χιλιάδων ὀχι ἑξ, ἀλλὰ δέκα, πρᾶγμα μηδαμινόν πρὸ τῆς ἀπείρου περιουσίας τῆς συζύγου.

— Δαίμονα! ὑπέλαβεν ὁ ταγματάρχης, μοῦ διανοίγετε ὀρίζοντας...

— Νεφελῶδεις, ἀλλὰ δύνανται νὰ καθαρισθῶσι.

— Τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

— Ὁ σοφὸς ἐμπνέεται ὑπὸ τῶν περιστάσεων.

— Καὶ ὁ ἀνθρωπὸς μας; εἶπεν ἐκ νέου ὁ ταγματάρχης. Δύνανται νὰ ἦναι πρόσκομμα, ἀν ἐκεῖ κάτω τὸν λατρεύουν...

— Ἐν πρώτοις θὰ τῷ θεραπεύσωμεν τὰς πληγὰς.

— Καὶ ἔπειτα;

— Θὰ τὸν θεραπεύσωμεν τοῦ ἔρωτός του. Πρὸς τὸ παρόν, κατὰ πολὺ θὰ τῷ ἔχει ἐλαττωθῇ...

— Τὸ μέσον;

— Δὲν λέγει τὸ ρητόν: Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε;

— Καὶ ἀν ἡ δεσποινὶς Σαρναίῳ ἐναντιοῦται;...

— Ἡ ἰδιοτροπία τῆς θὰ παρέλθῃ. Εὐμετάβολος ἡ γυνή! Πρὸς τὸ παρόν σὰς λέγω ἀπλῶς: Εἴσθε μὲ τὸ μέρος μου;

— Βεβαίως.

— Ἀς κανονίσωμεν λοιπὸν τὴν πορείαν μας.

— Σὰς ἀκούω.

— Θὰ μὲ ἔχετε ἐνήμερον παντὸς ὅ,τι μανθάνετε εἰς Ζονσέρην.

— Μετὰ χαρὰς.

— Δὲν θὰ κάμνετε τίποτε ἀνευ ἐμοῦ;

— Ἐννοεῖται.

— Θέλω νὰ φαίνωμαι ὅτι ἀγνοῶ τὸ ἀμάρτημα τῆς δεσποινίδος Σαρναίου.

— Τίποτε εὐκολώτερον.

Ὁ κόμης ἐπανάλαβεν:

— Ἀμα ὡς εἶνε εἰς θέσιν νὰ δέχεται, πρέπει νὰ παρυσιασθῇ περ' αὐτῇ ὡς γείτων.

— Θὰ προσπαθήσω.

— Πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς σὰς, ἐδῶ, θὰ μοὶ ψάλλετε ἐγκώμια.

— Εἰς ὅλας τὰς νότας.

— Θὰ ἐκθειάζητε τὴν λεπτότητά μου...

— Μένετε ἡσυχος.

— Τὸ ἀφιλοκερδές μου...

— Σύμφωνος...

— Τὴν γενναιοδωρίαν μου... ὅλας, ἐν συντόμῳ, τὰς ἱποποτικὰς μου ἀρετὰς...

— Δὲν θὰ λείψω.

— Οὕτως ὥστε νὰ τῇ ἐμπνεύσω ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην.

— Ἡννόησα.

— Δοθείσης εὐκαιρίας, τὸ αὐτὸ θὰ πράξητε πρὸ τῆς δουκίσσης καὶ τῆς κληρονόμου τῆς.

— Παραδέχομαι, ἀλλ' ἀν αὐτὸ μόνον εἶναι, θὰ σὰς κλέψω τὸ χρῆμά σας.

— Διατί;

— Τὸ ἔργον εἶνε ἀπλούστατον.

— Νομίζετε.

— Ναί, τῇ ἀληθείᾳ.

— Λοιπὸν! φίλτατέ μου Καμπεϋρόλ, δὲν σὰς ζητῶ πλεῖοτερα...

— Μικρὰ πράγματα, κατάρρα!

— Πρὸς τὸ παρόν, τοῦλάχιστον.

— Ἀ! ὑπέλαβε δυσπίστως ὁ ταγματάρχης, πρὸς τὸ παρόν. Ἡμπορεῖ λοιπὸν!...

... Νὰ ἐπέλθῃ περίστασις ἀναγκάζουσα νὰ ἐνεργήσωμεν ἄλλως. Σύμφωνοι;

— Τὸ χέρι σας, εἶπεν ὁ ἱατρός ἀπ' αὐτῇ τῇ στιγμῇ εἰμεθα συνέταιροι, π' ἀνάθεμα! Δειλὸς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο μετανοήσῃ. Μία φορὰ τοῦ ἔρχεται κανενὸς στὴ ζωὴ του εὐκαιρία νὰ πλουτήσῃ.

Ὁ κόμης ἐσήμανε.

— Βερνάρδε, διέταξε, τὸν καφέν!

Ὁ μικρόσωμος ταγματάρχης ἐφωδίασε τὸν ἰδικόν του ἀφθόνως διὰ κονιάκ, κίρς καὶ ρουμιού, καὶ ἀφοῦ ἔπινε τὸ οὕτω παρασκευασθὲν ποτόν, λίαν ἐξημμένος ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου προγεύματος καὶ τῆς ἀπόψεως ἐπιχειρήσεως τόσον ἐπικερδοῦς ἅμα καὶ ἀπροόπτου, ἔπινε ἕνα τελευταῖον «κόμπο» κατὰ τὴν στρατιωτικὴν του ἔκφρασιν, καὶ ἀνέκραξεν :

— Ὁδὴ τῆς ὀργῆς ! ἔχετε γερὸ κεφάλι διὰ νὰ συλλαμβάνετε τόσο γρήγορα παρόμοιαις ιδέαις. Καὶ ἐλπίζετε ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ;

— Τελείως !

— Εἰς τί βασιζέσθε ;

— Εἰς τίποτε.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Εἶνε ἕξις χαρτοπαίκτης !

— Σὰς εὐχομαι καλὴ τύχη.

— Εὐχαριστῶ.

Ὁ ἱατρός ἔλειξε διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγερθῇ τῆς τραπέζης.

Εἰς τὰς τρεῖς, ἀνέλαβε τὴν ἐν τῷ δίφῳ θέσιν του, καὶ ἐτέθη πάλιν εἰς πορείαν.

Καθ' ὁδὸν ἀπεκάλει εἰς τὸν νοῦν του τὰς ὑποσχέσεις τοῦ κόμητος.

— Δέκα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν ! ἐσκέπτετο. Καλὸ κέρδος ! Δὲν τὸ βρίσκει κανεὶς μὲ τὴν ἱατρικὴν του, εἰς τὸ Πρεϊλλὺ ἰδίως. θὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὴν Λιμόγη, καὶ θὰ ζῶ μιὰ χαρά. Ἀλλὰ θὰ γίνῃ ;

Μετὰ διάστημα δύο λευγῶν καθ' ἃς ἄφινε τὸν ἵππον νὰ βαδίζῃ κατ' ἀρέσκειαν, ἔφθασε πρὸ τῶν πρώτων οἰκιῶν τοῦ Πρεϊλλύ.

Ἡ σκοτία εἶχεν ἤδη ἐπέλθει.

Ὁ δίφρος ἔστη ἔμπροσθεν οἰκίας ταπεινῆς μονορόφου, κειμένης ἐν μέσῳ κηπαρίου.

Ἐπὶ τῷ κρότῳ τοῦ ὀχήματος ἡ θύρα ἠνοιχθη.

Μαύρη σκιὰ ἔδραμε πρὸς τὸ διάφραγμα ἀνακινούσα ἐν τῷ σκότει λευκόν τι ἀντικείμενον.

Ἦτο χαρτίον.

Ἡ μαύρη σκιὰ ἦτο ἡ οἰκονόμος τοῦ ἱατροῦ.

— Ἐλάτε λοιπόν... Ἐνα γράμμα σὰς ἔφεραν...

— Ἀπὸ ποῦ ;

— Ἀπὸ τὸν πύργον τῆς Ζονσέρης.

— Ἀ ! εἶπεν ὁ ταγματάρχης κλίνων, δός μου, Μονίκα, γνωρίζω τί εἶνε.

— Τώρα ;

— Ναί, θὰ τὸ διαβάσω στὸν «Χρυσὸν Ἥλιον».

Ἐν τῇ ἀνυπομονησίᾳ του, πρὶν φθάσῃ ἔως ἐκεῖ, ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ μόνου φανοῦ τοῦ ἀνηρτημένου ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πρεϊλλύ, ἥτις εἶνε ἀπλὴ ὁδὸς οὐδὲν ἔχουσα τὸ ἰδιάζον, καὶ ἀνέγνωσεν ἀπληστώως τὰ ἐξῆς :

• Φίλτατέ μου ἱατρέ.

• Ἡ κυρία δούκισσα ἥτις μένει ἐδῶ ἀπὸ ὀλίγων ἡμερῶν » θὰ λογισθῇ εὐτυχὴς νὰ σὰς ἰδῇ. Θέλει νὰ σὰς συμβουλεωθῇ διὰ τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος μας ἥτις » δὲν πηγαίνει κατ' εὐχὴν.

• Σὰς περιμένει αὖριον τὸ πρωί. Μὴ λείψετε νὰ ἔλθετε. »

• Ὁ ἰδικός σας,

• Ζιλ Πουρσαίν. »

• Υ. Γ. Τῆς εἶπα πολλὰ καλὰ διὰ σὰς καὶ ὅτι δύναται » νὰ σὰς δώσῃ ἐμπιστοσύνην. Μοῦ φαίνεται ὅτι εὕρετε » πελατεῖαν ἐπικερδῇ. Σὰς περιμένω νὰ προγευματίσωμεν.

• Ζ. Π. »

Ὁ μικρόσωμος ἱατρός διηύθυνε τὸν ἵππον του πρὸς τὸν «Χρυσὸν Ἥλιον», οὗτινος ἡ ἐπιγραφὴ ἐκυμαίνετο εἰς τὸ ἄκρον σιδηροῦ ἐλάσματος, ἐξ οἰκίας μακρότερον.

Ἐτρίβε τὰς χεῖρας σκεπτόμενος.

— Εὐγε, ὅλα πηγαίνουν καλὰ. Αὐτὸς ὁ Βωνοῶζ ἔχει μурωδιά. Ἰσως ἀποκτήσω ἐπιρροή, καὶ τὰ πράγματα

λάβουν αἰσιο πέρας. Καὶ ὕστερα, μ' ὅ,τι θὰ λάβω, βλέπομε. Δὲν περιφρονῶ τὴν Λιμόγη, ἀλλὰ προτιμῶ καλλίτερα τὸ Παρίσι.

ΙΑ'

Ὁπου ὁ Καμπεϋρόλ λαμβάνει τὰς πληροφορίες του.

Ὁ «Χρυσὸς Ἥλιος», τὸ πρῶτον τῶν πανδοχείων τοῦ Πρεϊλλύ, δὲν εἶνε προωρισμένον ἵνα συγκρίνηται πρὸς τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ συρμού, ἀλλ' εἶνε καλὸν πεπαλαιωμένον καπηλεῖον, καὶ αἱ τιμαὶ του μικραί.

Ἐπὶ τῆς ἐπιμήκουσ προσόψεώς του, ἐφ' ἧς ἀναρριχῶνται τριανταφυλλεῖαι, τὸ ἔμβλημα φέρει, κάτωθεν ἀστέρος, τὰς λέξεις : «Λουδοβίκος Γιροννέτος, ξενίζονται πεζοὶ καὶ ἑφιπποί.»

Μακρότερον, πέραν τοῦ ἀψιδωτοῦ προαυλίου, παρὰ τὴν εἰσοδὸν εἰδους τινὸς καπνιστηρίου, τρεῖς σφαῖραι, μία λευκὴ, μία ἐρυθρὰ καὶ μία κιτρίνη κεῖνται δίκην τριγώνου ἀνωθεν σφαιριστηρίου, ἵνα δεικνύσιν εἰς τοὺς πελάτας ὅτι ὁ «Χρυσὸς Ἥλιος» εἶνε ἐφωδιασμένος διὰ παντὸς ὅ,τι τερπνόν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνηθες κέντρον τοῦ ταγματάρχου Καμπεϋρόλ. Εἰς τὴν οἰκίαν του ἤρχετο μόνον τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, καὶ πρὸς ἐξέτασιν τῶν χωρικῶν του ἐν ἡμέραις ἀγορᾶς.

Ἐν πρώτοις ὠδήγησε τὴν ἀποσκευὴν του εἰς τὸν σταῦλον, ἀνέθηκε τὸν ἵππον εἰς τὴν φροντίδα τοῦ θεράποντος καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῷ μαγειρείῳ ἵνα λάβῃ πληροφορίας περὶ τῶν παρασκευαζομένων φαγητῶν.

Μεθ' ὅλον τὸ καλὸν τοῦ πρόγευμα, ἐν καλὸν δεῖπνον δὲν ἐπτόει τὸν ταγματάρχην. Ὁ στόμαχός του τῷ ἐπέτρεπε δύο τοῦλάχιστον στερεὰ γεύματα καθ' ἑκάστην. Ἐν τῇ ἐξοχῇ ὁ ἄνθρωπος ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν.

Ὁ ξενοδόχος ἀρχαῖος κάπηλος εἰς Τούρ, εἶχε νυμφεuthῇ τὴν διευθύντριαν τοῦ «Χρυσοῦ Ἥλιου» καὶ ἀπεσύρθη ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἀποταμιεύματός του.

Ἦτο παχύσαρκος ἀνὴρ πεντηκοντούτης, μὲ εὐάρεστον τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τοῦ πελάτου του, ἐστράφη κρατῶν χύτραν εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ἐκπλαγεὶς ἐκ τοῦ παιδρὸς του ὕψους, ἀνεκραύγασεν :

— ὦ ! ὦ ! ἱατρέ, καλοπεράσατε, φαίνεται ! Ποτὲ δὲν σὰς εἶδα μὲ τέτοιο πρόσωπο.

— Πῶς λοιπόν, Γιροννέτε, πολλαῖς φοραῖς μ' ἔχεις ἰδεῖ μὲ πρόσωπο καταιδασμένο ;

— Δὲν λέω αὐτό.

— Αὐτὸ ἐφάνης πῶς ἔλεγες !

— Μὴ δυσαρεστεῖσθε. Ὅλοι τὸ γνωρίζουν πῶς κάνετε εὐθυμο συντροφιά. Ἀλλὰ σήμερα ἀστράφτετε, λόγο τιμῆς !

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ ὄψις τοῦ ἱατροῦ ἀπέστειλεν ἐξ εὐχαριστήσεως.

— Τί ἔχωμε νὰ φᾶμε ; ἡρώτησε, θέτων πέρας εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ μαγείρου.

Καὶ ταῦτοχρόνως διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἐπεθεώρει τὰς χύτρας.

— Ὡραία πράγματα, εἶπε μὲ τὸν ἀνοικτόν του γέλωτα ὁ Γιροννέτος.

— Τί καὶ τί ;

— Ἐν πρώτοις σοῦπα μὲ λαχανικά.

— Ἐπειτα ;

— Ψάρια τοῦ Βουσσῶ ἂ λὰ Σαμβῶρ. Εἶνε τῆς γνώμης σας, ταγματάρχα.

— Ἀ λὰ Σαμβῶρ, δαίμονα ! Ἄλλο ;

— Λαγὸ ἀριστούργημα, ποῦ θὰ μοῦ πῆτε τὴν ιδέα σας.

Δῶρο τοῦ φίλου σας Πουρσαίν . . . Ἐχει ἀκόμη καὶ ψητὸ μὲ φασόλια, καὶ σαλάτα.

— Ὠραία, Γιροννέτε, φίλε μου !

Εἶτα σκεπτόμενος :

— Ὠραία, ἡ ἡμέρα μου, σήμερα !

— Τί παίρνετε, ταγματάρχα ; ἠρώτησεν ὁ πανδοχεύς.

— Ὀλίγην ἄψινθο. Ὁ Βικτωριανὸς δὲν εἶνε ἐδῶ ;

— Ὅπου εἶνε θὰ ἔλθῃ. Ἐξῆ καὶ τέταρτο !

— Μόλις φανῇ, νὰ μοῦ τὸν στείλῃς.

— Καλὸ.

Δὲν παρήλθον τρία λεπτὰ ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως τοῦ ταγματάρχου ἐν τινὶ τραπέζῃ καὶ νέος εἰσῆλθε καὶ τὸν ἐπλησίασεν ἄχρους, ὑψηλός, ἐξηθρωμένος, ἀγένειος μεθ' ὅλα τὰ τριάκοντά του ἔτη, καὶ φέρων ρεδιγκόταν ἐφθαρμένην.

Ἐκ πρώτης ὀψεως ἠννόει τις ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ γραφέα.

Εἰς μόνος εἰς Πρετλλὺ πατεῖχε τοιαύτην θέσιν, ὁ γραφεὺς τοῦ συμβολαιογράφου. Καὶ πράγματι ὁ ἀποστεωμένος οὗτος νέος ἦτο αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ γραφεὺς, ὁ Βικτωριανὸς Σαγκῶ.

Μὴ ἔχων πόρους ἵνα ἀνοίξῃ ἴδιον συμβολαιογραφεῖον, ὁ Βικτωριανὸς αὐτὸς περιώριζε τοὺς πόθους του εἰς τὴν διηνεκὴ ἐξάσκησιν τοῦ ἔργου γραφέως, οὐτινος οἱ μισθοὶ ἐνούμενοι πρὸς μικρὰ κέρδη ἀποκομιζόμενα ἐξ ἰδίων ἐργασιῶν τῷ ἐπέτρεπον νὰ ζῇ εἰς τὸν «Χρυσοῦν Ἥλιον», καὶ συναναστρέφεται τὰς ἐκεῖ προσωπικότητας.

Ἦτο ἄλλως τε καλὸς νέος, ὑποχρεωτικὸς καὶ ἔντιμος, ἀπολαύων τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐπέχων δι' αὐτοὺς τόπον δικηγόρου.

— Λοιπὸν, Βικτωριανέ, μίαν ἄψινθον ! εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

— Ἰατρός, καὶ νὰ συμβουλευέτε τοιαῦτα ποτὰ !

— Μίαν μαδέρα !

— Αὐτὸ μάλιστα ! εἰσθε μέγας καὶ γενναϊόδωρος, ταγματάρχα !

— Γιροννέτε, μία μαδέρα ! ἔκραξεν ὁ Καμπεϋρόλ.

— Διστρέξατε σήμερον τὴν πεδιάδα, ἱατρέ ;

— Ναί.

— Θὰ φανῶ ἀδιάκριτος ἂν σὰς ἠρώτων περὶ τοῦ μέρους ;

— Εἰς τὸ Βρέιλ.

— Φαγητὰ καλὰ ;

— Ἐξαίρετα, διάβολε ! Ὁ κόμης εἶνε μοναδικός.

Ὁ γραφεὺς ἔκαμε μορφασμόν.

— Μὲ ὅσα ἐξοδεύει ! ἐφέλλισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του.

— Τί ἐννοεῖτε μὲ τοῦτο, Βικτωριανέ ;

— Ὅταν τρέχῃ κανεὶς εἰς καλπασμόν, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, συντρίβει τὸν λαιμόν του, ταγματάρχα.

— Ἐὰν ὁμιλῇς μὲ ἀλληγορίας ! ...

— Καλὴ φωτιά εἶνε ἐκεῖνη ποῦ βαστᾷ ! λέγει ἡ παροιμία.

— Στὸν διάβολο ἢ παροιμίες σου, Βικτωριανέ.

— Πιστεύω ὅτι μ' ἐννοεῖτε ἀρκετὰ.

— Μὰ τὴν πίστι μου ! ὄχι.

— Ἄν κερδίζω πεντακόσια φράγκα τὸ ἔτος, ἐπὶ ὑποθέσει, καὶ δαπανῶ δύο χιλιάδας εἰς τὸν «Χρυσοῦν Ἥλιον», σεῖς θὰ πληρώσετε τὴν διαφορὰν ;

— Θέλετε νὰ εἰπῇτε ὅτι ὁ κόμης εἶνε φορτωμένος ἀπὸ χρέη.

— Ὅλος ὁ κόσμος τὸ γνωρίζει, καὶ σεῖς ἐπίσης.

— Μπὰ ! ἀντεῖπεν ὁ Καμπεϋρόλ εἰς τὸν γραφέα, αὐτοὶ ὁμοιάζουν τοὺς γάτους· τοὺς ρίπτεις ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ βρίσκονται πάντοτε ὀρθοὶ στὰ πόδια των.

— Ἄς ἴδωμεν πῶς.

— Πότε κληρονομία ! ...

— Δὲν γνωρίζω νὰ περιμένῃ καμμίαν ὁ κύριος Βωνοῶζ.

— Πότε γάμος τοὺς φέρνει πάλι στὰ καλὰ των.

— Αὐτὸ δύναται... ἀλλ' ὁ καιρὸς του προχωρεῖ.

— Τί ηλικίαν τοῦ δίδετε ;

— Ὁ κόμης Φίλιππος δὲ Βωνοῶζ ἐγεννήθη εἰς τὸ Βρέιλ τὴν 20 Ἰουνίου 1835. Εἰμεθα εἰς τὰς 8 Νοεμβρίου 67. Συνεπὸς εἶνε τριάκοντα δύο ἐτῶν καὶ 25 μηνῶν.

— Π' ἀνάθεμα ! Μνήμη ποῦ τὴν ἔχετε, Βικτωριανέ !

Ὁ γραφεὺς ἐμειδίασε μετριοπαθῶς.

— Τὸ ἐπάγγελμα, εἶπεν.

— Εἰς ὑγείαν σας, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρός.

— Εἰς ὑγείαν, ταγματάρχα.

— Λοιπὸν, νομίζετε, Βικτωριανέ, ὅτι ὁ κόμης τὴν ἔχει ἄσχημα ;

— Εἶνε ἠφρνισμένος καὶ ἐκτὸς ἀπὸ θαῦμα...

— Ἀρκεῖ ! γνωρίζετε τὴν κυρίαν λὰ Ρὸς Βιλλάρ ;

— Πά ! Δὲν ἔκαμα συναναστροφὰς μαζύ της, ἀλλ' ἂν ἐννοεῖτε διὰ τὰ εἰσοδήματα, τὴν περιουσίαν της ... ναί... περίπου.

— Αὐτὴ, δὲν ἔχει νὰ στενοχωρῇται, Βικτωριανέ ;

Ἡ γωνιώδης ὀψις τοῦ γραφέως ἐφωτίσθη.

— Αὐτὴ δὲν ἔχει σύγκρισιν μ' ἐκεῖνον, εἶπε διὰ τόνου βαθέως θαυμασμοῦ.

— Εἰς πόσον ὑπολογίζετε τὰ εἰσοδήματά της ;

— Αὐτὸ εἶνε ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ;

— Πρέπει τις νὰ ἐξετάσῃ... Ἐχει κτήματα παντοῦ.

Ὁ ταγματάρχης ἐταπεινώσε τὴν φωνήν.

— Αὐτὴν νὰ ἐπετύγχανε ὁ Βωνοῶζ, αἱ !

— Ἀνοησίας, εἶπεν ὁ Βικτωριανός, σείων τὴν κεφαλὴν. Δὲν εἶνε δι' αὐτὸν ἡ τύχη.

— Ποιὸς τὸ ξεύρει.

— Τὸ εἰξεύρομεν πολὺ καλὰ.

— Ὁ λόγος ;

— Δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ κατὰ τὴν μικράν μου κρίσιν εἶνε δύσκολον ὅσον τὸ νὰ ἐνωθῇ ἡ σελήνη μὲ τὸ ἥλιον.

— Διάβολε !

— Μὴ τυχόν τὸ σκέπτεται ;

— Καὶ εἶνε ἀπαγορευμένον ;

— Ὅχι, ἀλλ' ὅταν σημαδεύῃ κανεὶς πολὺ ὑψηλὰ, ἡ σφαῖρα δὲν φέρεי ἀποτελεσμα.

Ὁ ταγματάρχης ἔκαθε περίπου πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει.

— Ὁ κόμης, ὑπέλαβεν, οὔτε λέξιν κἂν μοῦ εἶπε δι' αὐτό, ἐγὼ τὸ ἐσκεπτόμην. Ἰδοὺ ὅτι τῷ ἐχρειάζετο.

— Βεβαίως... βεβαίως... καὶ εἰς ἐμὲ ἐχρειάζετο κληρονόμος μὲ εἰσόδημα δύο μόνον χιλιάδων λιρῶν. Ἄλλ' ὅσα κανεὶς θέλει...

— Σκέπτεσθε ὡς σοφός, Βικτωριανέ.

— Θέλετε τὴν ἰδικήν μου γνώμην, ἐδῶ, μεταξὺ μας, ταγματάρχα ;

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἄν εἶχα κόρην, ἐγὼ ὁ Βικτωριανός Σαγκῶ, ὁ μηδαμινὸς γραφεὺς, δὲν θὰ τὴν ἔδιδα εἰς τὸν κύριον Βωνοῶζ.

— Ἐχετε προλήψεις !

— Εἶνε ἀξίος νὰ φάγῃ ἓνα κόσμον. Εἶνε ἄσωτος, πιστεύσατέ με !

— Χά ! χά ! δυνατόν.

— Οὔτε λέξιν ἔχω περιπλέον νὰ εἰπῶ. Δὲν θέλω νὰ φέρω βλάβην εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον. Εἶνε πλάτης, καὶ ἀπὸ τοὺς καλοὺς.

— Ἐννοεῖται !

Ὁ προϊστάμενος θὰ ἐγένετο μανιώδης ἐναντίον μου καὶ δικαίως.

— Π' ἀνάθεμα ! μ' ἔχετε λοιπὸν διὰ κανένα φλύαρο, Βικτωριανέ ;

Ὁ κώδων τοῦ δείπνου ἐσήμαινε.

— Πηγαίνωμεν νὰ δειπνήσωμεν, εἶπε.

— Πηγαίνωμεν, ὑπέλαβεν ὁ ἱατρός.

Καὶ ἐσκέπτετο :

— Ὁ Βωνοῶζ ἐπιάσθη. Θὰ τοῦ ζητήσω τὰ διπλά. Καὶ βλέπομε!

IB'

Χρυσὴ βροχὴ

Δέκα ὥραι τῆς πρωῆς ἤχουν εἰς τὸ μέγα ἐκκρεμές Λουδοβίκου ΙΔ' τὸ ἀνηρτημένον ἄνωθεν τοῦ διβανίου ἐφ' οὗ ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἐκάθητο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἰδιαιτέρου διαμερίσματός της.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς ἐθεώρει διὰ βλέμματος σκυθρωποῦ τὴν ὁμίχλην μελαγχολικῆς ἡμέρας νοεμβρίου.

Πανταχοῦ ὁ νοέμβριος εἶνε μὴν μελαγχολικός, ἰδίως ὅμως εἰς τὴν ὑγρὰν καὶ παγετώδη Βρέννην, ἧς ἡ γῆ ἀναδίδει ἀτμώδεις ἀναθυμιάσεις καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς ἡμέρας τοῦ θέρους.

Συνήθως δύναται τις νὰ προμαντεύσῃ τὸν χαρακτῆρα ἀνθρώπου ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν ἐπιπλῶν.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς δούκισσης τὸ πᾶν ἦτο σοβαρὸν, γυνῶδες, εὐθυτενὲς καὶ τυπικόν.

Ὁ εἰσερχόμενος ἐν τῇ εὐρείᾳ αὐτῆς αἰθούσῃ μὲ τὸ λεῖον δάπεδον, τὰ ἀμαυρὰ ἐκ τοῦ χρόνου κάρινα ἐπιπλά, τὸν μέγαν ἐπὶ ξυλίνου σταυροῦ ὀρειχάλκινον Χριστόν, περιέμενε νὰ ἐβλεπε καὶ τὴν οἰκοδόμοιν ἐν στολῇ μοναχῆς.

Ἄλλως τε, ἡ δούκισσα δὲν εἶχεν ἀνάγκην τοιαύτης περιβολῆς.

Ἡ συνήθης ἐνδυμασία της ἦτο μαύρη ἐσθὴς ἄνευ πτυχῶν ἢ ἄλλων κοσμημάτων ἣν ὀλίγας μόνον ἡμέρας τοῦ ἔτους ἀπέβαλλε, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ εἶδος τι σκούφου ἐκ δαντέλλας, μαύρου καὶ αὐτοῦ.

Μεθ' ὅλην τὴν τοιαύτην ἀπλότητα ἀμφιέσεως τὴν ἀντιτιθεμένην πρὸς τὸ ὄνομα καὶ τὰ πλούτη της, ἴσως καὶ ἔνεκεν αὐτῆς, ἐπέβαλλεν εἰς πάντας τὸν σεβασμόν.

Πρὸ αὐτῆς, ὁ Πουρσαὶν ἴστατο ἐν προσοχῇ περιμένων τὰς διαταγὰς της.

Ἦτο ἐκεῖ παρὼν ἀπὸ τινος ὥρας, καὶ ἐκείνη δὲν ἐφαίνετο ποσῶς προσέχουσα εἰς αὐτόν, ὅτε ἐστράφη ἀποτόμως καὶ τῷ εἶπε:

— Λοιπὸν, οὐδὲν ἐπληροφορήθης περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ Πουρσαὶν ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, καὶ ἔκαμε κίνημα ἀποθαρρύνσεως.

— Τίποτε, κυρία δούκισσα.

— Ἐν τούτοις, πιστεύεις ὅτι δὲν ἔφυγε.

— Τὸ πιστεύω. Πρέπει νὰ ἦτο σοβαρὰ πληγωμένος.

— Ἐκαμὲς ἐρεύνας εἰς τὸ ἄλσος;

— Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη.

— Εἰς τὰ δάση;

— Παντοῦ, κυρία δούκισσα.

— Παράδοξον.

— Πρέπει νὰ ἐπήδησε τὸ χανδάκι. Εὐρῆκα ἐκεῖ αἷμα.

Θὰ τὸν ἐκυνήγησαν ἀκόμη ἕως ἑκατὸν πενήντα μέτρα.

Ἐπειτα πλέον τίποτε.

— Τί φρονεῖς, Πουρσαὶν;

— Δὲν εἰζεύρω τί νὰ εἰπῶ.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους;

— Πρέπει ὁ κατεργάτης νὰ ἦτο πολὺ δυνατός. Ὁ Παλληκαρὴς καὶ ὁ Ψαρχὴς ἦσαν ζῶα τρομερά. Μ' ἐφόβιζαν πολλὰς φορὰς ἐμὲ τὸν ἴδιο. Διὰ νὰ γλυτώσῃ ἐκεῖνος ἀπ' αὐτούς, θὰ ἦτο ἀπὸ σίδερο. Ἄν αὐτὸ συμβαίνει, τότε ἀφοῦ ἀνεπαύθη ὀλίγο θὰ ἐπῆγε νὰ ἐπέτυχῃ τὸν σιδηρόδρομο εἰς Σατωροῦ ἢ ἄλλου. Πιθανὸν νὰ εὑρεῖ εἰς τὰ περὶχωρα καὶ καμμίαν ἄμαξαν.

Ἡ δούκισσα ἐσκέπθη πρὸς στιγμὴν.

— Δυνατόν, εἶπεν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ φύλαξ, τὸ

μάθημα ἦτο καλὸ, καὶ ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκεται δὲν θὰ σηκωθῇ τώρα ἀμέσως.

Ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἔθηκε τὸν πῶγωνα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς, καὶ ἐφάνη ἐπ' ὀλίγον δισταζούσα.

Ὁ Ζιλ Πουρσαὶν συνέστρεψε τὸν πῆλόν του ἐν ἀνησυχίᾳ, ἀλλ' ἡ μορφή του ἐπραύνη καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ἡ τῆς κυρίας του.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ δούκισσα, κάλλιον ὅτι συνέβη οὕτω τὸ πρᾶγμα. Εἶσαι βέβαιος ὅτι οὐδεὶς περὶ αὐτοῦ ὁμιλεῖ ἐν τῷ τόπῳ;

— Οὐδεὶς.

— Καὶ ἐδῶ, τίποτε δὲν γνωρίζουν.

— Τίποτε. Οἱ σκύλοι εἶχαν προχωρήσει μακράν. Οἱ κηπουροὶ καὶ οἱ φύλακες νομίζουν ὅτι ἐσκοτώθησαν ἀπὸ νυκτοκλέπτας. Ἡ βροχὴ τῆς νυκτὸς ἔπλυνε τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος. Ὁ κατεργάτης εἶχε τὴν τύχην νὰ τὴν γλυτώσῃ, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ... Γάτος ζεματισμένος!... Ἡ δεσποινὶς;...

— Οὐδὲν ἤκουσεν, εἶπε ζωηρῶς ἡ δούκισσα. Ἄν μάθῃς τίποτε, Πουρσαὶν, θὰ μοὶ τὸ διαβιβάσῃς.

— Ναί, κυρία δούκισσα.

Ἡ Ἰταλὶς συνομιλοῦσα εἶχε τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὴν μεγάλην δίοδον τὴν παρατάσσουσαν ἀκριβῶς ἀπέναντί της τετραπλὴν σειρὰν δένδρων παμπαλαίων.

Ἐκεῖθεν θὰ ἤρχετο ὁ ἱατρός τοῦ Πρελλού.

Ἡγέρθη, ἐκάλεσε διὰ νεύματος τὸν ἐπιστάτην καὶ ἐπλησίασε μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν τῶν παραθύρων.

Πέραν, ὁ δίφρος τοῦ ταγματάρχου προῦχῶραι συρόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηλοῦ τοῦ ἵππου, ἀληθοῦς ἱατροῦ τῆς ἐξοχῆς.

— Εἶνε ὁ ἱατρός σας; εἶπε.

— Ναί, κυρία δούκισσα.

— Δὲν φαίνεται πλούσιος.

— Δὲν ἔχει περισσότερα πλούτη ἀπὸ τοὺς πελάτας του.

— Πήγαινε, Πουρσαὶν, ὅταν φθάσῃ, τὸν ὀδηγεῖς πρὸς ἐμέ.

Ὁ ἐπιστάτης ἐξῆλθεν.

Ἡ Ἰταλὶς ἀνεζωογόνησε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, καὶ ἐτοποθέτησε τὸ διὰ τὸν ἱατρὸν προωρισμένον κάθισμα ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ φωτὸς τῶν παραθύρων.

Εἶτα ἐτοποθετήθη ἀνέτως ἐν τῇ σκιᾷ μεγάλου γραφείου φέροντος προεξοχὴν ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἡδύνατο ἐν ἀνάγκῃ νὰ κρύπτῃ τὰς ἐντυπώσεις της καὶ ν' ἀνασκευάζῃ τὴν φυσιογνωμίαν της.

Ἡ ὑπόθεσις ἦν θὰ ἐπραγματεύετο ἀπῆται τὴν τοιαύτην διάταξιν.

Εἶτα ἐσήμανεν.

Ὁ δίφρος τοῦ ταγματάρχου ἑκατοντάδα βημάτων ἀπείχε τοῦ πύργου.

Ἡ θαλαμηπόλος εἰσήλθε.

— Λένα, ἠρώτησεν ἡ δούκισσα, τί κάμνει ἡ κόρη μου;

— Ἡ δεσποινὶς εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της...

— Τί λέγει;

— Τίποτε.

— Εἶνε λυπημένη;

— Τὸ φαντάζεσθε... ὅπως πάντοτε.

— Θὰ τῇ παρέλθῃ. Παρατήρησον ἔξω. Τί βλέπεις;

— Μίαν ἄμαξαν.

— Δὲν κατέβη τις ἐξ αὐτῆς;

— Ναί.

— Αὐτὸς ἐντὸς μικροῦ θὰ ἦνε ἐδῶ. Ἐγὼ νὰ συνομιλήσω μαζὺ του. Ἐφ' ὅσον θὰ μένῃ ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης, θὰ προσέχῃς νὰ μὴ ἔλθῃ τις καὶ μὰς διακόψῃ.

Ἡ Ἰταλὶς προσέκλινεν.

Ἡ δούκισσα ἐσκέπτετο:

— Πρέπει νὰ γίνῃ ἰδικός μου· ἀλλὰ θὰ θελήσῃ;

Ὁ Ζιλ Πουρσαὶν εἰσήγε τὸν φίλον του Καμπεϋρόλ, δὲν παρουσίασε πρὸς τὴν δούκισσαν λέγων:

— Ἰδοὺ ὁ ἱατρός διὰ τὸν ὁποῖον σας ὤμιλησα.

Ὁ ἰατρὸς ἀνησύχει ἐπίσης διὰ τὴν ἔκθασιν τῆς συνδιαλέξεως ὅσον καὶ ἡ δούκισσα αὐτῇ.

Ἐκ τῶν χθεσινῶν λόγων τοῦ Βωνοᾶζ εἶχον ἐκ νέου ἐν αὐτῷ ἀφυπνισθῆ ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ ἀπληστία. Λέγομεν ἐκ νέου, καὶ θὰ ἴδωμεν διατί.

Ὡς ὁ Βωνοᾶζ, οὕτω καὶ ὁ Καμπεϋρόλ διέβλεπεν εὐκαιρίαν πρὸς πλουτισμὸν ἐν αὐτῷ τῷ περιστατικῷ ἔνθα ἡ τύχη τῶν περιστάσεων ἀνεμίγνυε καὶ αὐτόν.

Ὁ κόμης Φίλιππος εἶχε διαταράξει ἐκ θεμελίων τὴν γαλήνην τοῦ Καμπεϋρόλ, ὅστις ὀλίγας πρότερον ἐβδομάδας, σχεδὸν ὑποτεταγμένος εἰς τὴν τύχην τοῦ εὐτυχῆς ἐκ τῶν ἔξεων τοῦ «Χρυσοῦ Ἡλίου», τῶν μετὰ τοῦ γραφέως καὶ λοιπῶν συνδιαλέξεων του, τοῦ πικέτου καὶ τῶν πολιτικῶν συζητήσεων, αἵτινες συνεκίνουν τὰς εἰρηνικὰς τῶν ἐσπερίδας, οὐδενὸς εὗρισκεν ἑαυτὸν ἐστερημένον.

Ἀλλὰ τῶρα διέβλεπεν ἐν φαντασμαγορίᾳ τοὺς πειρασμοὺς οἵτινες ἄλλοτε τὸν εἶχον θίξει, τὰς κομψὰς Παρισιανὰς, τὰς λαμπρότητας τοῦ θεάτρου, πᾶν τέλος ὅ,τι δύναται νὰ παράσχῃ ἡ μεγάλη δύναμις : τὸ χρῆμα !

Εἰσερχόμενος ἐν τῷ πύργῳ τῆς δουκίσσης, ἐφρατῶντο ἑαυτὸν εἰσερχόμενον ἐντὸς μεγικοῦ σπηλαίου καὶ καθιστάμενον κύριον ὄλων τῶν θησαυρῶν τοῦ κόσμου.

Προσέλαβεν ὄψιν φιλομειδῆ, στάσιν ἀξιοπρεπῆ, καὶ ἐσκέφθη νὰ περιορίσῃ τὴν γλῶσσάν του τῆς ἐλευθεριότητος εἰς τὴν ἥτο συνειθισμένην.

Ἡ οἰκοδόσποινα, ἀπαθὴς, τὰ χεῖλη ἔχουσα συνεσφιγμένα, ἐπλάνα ἐπ' αὐτοῦ τὸ διαπεραστικόν της βλέμμα.

Δὲν ἤθελε τὸν ἀνθρωπὸν τῆς ἐντιμον, ἀδιάφορον.

Ἵπῃρξεν ἡὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐξετάσεώς της.

Ἀνέγνωσεν ἐπὶ τῆς στοργγύλης ἐκείνης κεφαλῆς μὲ τοὺς εὐθύμους ὀφθαλμούς, πόθον τοῦ νὰ ἐπωφεληθῇ εὐνοῦκῆς τινος περιστάσεως, καὶ δὲν ἀμφέβαλεν ὅτι θὰ ἐξυπηρετεῖτο ὡς ἐπεθύμει.

Ἡ κόρη τοῦ Μοντάλτη εἶχε γεννηθῇ διπλωμάτης.

— Δόκτωρ, ἤρξατο λέγουσα, θὰ φανῶ εἰλικρινής, τὸ αὐτὸ δὲ ζητῶ καὶ παρ' ὑμῶν. Ἐλαβον τὰς πληροφορίες μου προτοῦ ἀποταθῶ πρὸς ὑμᾶς. Ζητῶ ἓνα ἀφοσιωμένον...

— Κυρία δούκισσα !

— Σταθερόν, ἀκέραιον.

— Εἰς ἰατρός ! εἶνε ἀνάγκη ;...

— Καλὸν νομίζω νὰ σᾶς εἰπω ὅτι διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις του θ' ἀμειφθῇ βασιλικῶς.

Βασιλικῶς !

Ἐπὶ τῇ λέξει αὐτῇ φρικίας διέτρεξε τὸ σῶμα τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ γρατὰ ἐξηκολούθησε :

— Διατελῶ ὑπὸ τὸ κράτος περιστάσεως σοβαροτάτης.

— Τῇ ἀληθείᾳ !

— Φρικώδους !

— Ὑμεῖς !

— Ἐγώ ! Βλέπετε ὅτι δὲν προσπαθῶ νὰ μειώσω τὴν σημασίαν τῆς ἐκδουλεύσεως, ἣν προσδοκῶ. Ἀρκεῖ νὰ εἰπω ὅτι παρέχω πάσαν ἀμοιβήν, ἥτις θὰ μοὶ ἐζητεῖτο.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἐκρατεῖτο πλέον.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ ἀναθεματίσῃ, ἀνέκραξε, κυρία δούκισσα, ἂν δὲν σᾶς ἐξυπηρετήσω ὡς ἐπιθυμεῖτε.

Ἡ Ἰταλὶς ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ὀπισθεν τοῦ γραφείου της, ἵνα ἀποκρύψῃ μορφασμὸν περιφρονήσεως. Ἡ ἐπιτυχίας της τῇ ἐφάνετο πολὺ εὐκολος. Ὁ Καμπεϋρόλ οὕτε τοὺς κατ' ἐπιφάνειαν τύπους ἐγνώριζεν.

Ἐρρίψεν ἐπ' αὐτοῦ ἐκ νέου βλέμμα διερευνητικὸν καὶ ἐπανέλαβεν :

— Ἀπεσύρθη ἐν εἰς τὸ μεμονωμένον αὐτὸ μέρος, διότι ἔχω ἀνάγκην μυστηρίου διὰ τὰ σχέδιά μου... Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται.

Ὁ ἰατρὸς ἐψέλλισε λέξεις τινὰς, ἵνα διαβεβαιώσῃ καὶ πάλιν τὴν δούκισσαν περὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του.

— Προσέξατε, εἶπεν ἐκείνη. Τὸ πᾶν θὰ σᾶς εἰπω. Ἡ δαιμονίς δὲ Σαρναί, ἡ ἐγγονή μου, εἶνε δεκάεπτα μόλις ἔτων, ἡλικία, ἐν ἣ εὐκόλως ἀπατάται τις. Ὅχι ὅτι ἡτιμάσθη — ἡ τιμὴ κόρης, ὡς αὐτῇ, δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ἀδυναμίας παιδίου ἀπείρου — ἀλλὰ παρεσύρθη εἰς σφάλμα, οὕτινος ἐννοῶ νὰ προλάβω τὰς συνεπείας. Μὲ ἀκούετε ;

— Περὶ αὐτοῦ μὴ ἀμφιβάλλετε, κυρία δούκισσα. Οὐδέποτε ἤκουσα πρᾶγμα παρομοίως ἐνδιαφέρον, εἰς ὅ,τι ἔχω ἱερὸν !

— Ἡ περιουσία τῆς νεάνιδος ἐκίνησεν εἰς πειρασμὸν τὸν τυχοδιώκτην, ὅστις διέπραξε τοιαύτην ἀτιμίαν, νομίζων, φαίνεται, ὅτι θὰ ὑπεχώρουν πρὸ τῆς τετελεσμένης πράξεως, ἂν εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ ἐζητεῖ τὴν χεῖρά της.

— Χέ ! χέ ! κυρία δούκισσα, ἦτο ὑπολογισμός...

— Ὑπολογισμός ἀτίμου ἀνθρώπου, ὑπολογισμός πειρατοῦ ἢ ληστοῦ !

— Δὲν διατείνομαι, εὐχὴ Θεοῦ ! τὸ ἐναντίον.

— Πολὺ ὀλίγον μ' ἐγνώριζε νομίζων ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ. Θὰ προετίμων νὰ ξεφυγὼν μὲ τὴν κόρην μου εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου ἢ νὰ συνάψω δεσμὸν τοιοῦτον.

Ὁ ταγματάρχης ἔτεινε τὸ οὖς.

— Εἶνε λοιπὸν ἀνθρώπος ἀνάξιος ;... ἠρώτησεν.

— Εἶνε υἱὸς ἐνὸς τῶν ἐνοικιαστῶν μας... τῶν πέριξ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Βοασσύ... εἰς σπουδαστῆς τοῦ δικαίου... δύναμαι νὰ σᾶς τὸν ὀνομάσω... Γεώργιος Δαμβέρτος.

— Πλούσιος ;...

— Μετρία περιουσία... Ἐπειτα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει...

— Λέγετε ὅτι θὰ ἐπηγαίνετε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, κυρία δούκισσα. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, δὲν εἶνε ἀνάγκη διὰ τοιοῦτον ταξείδιον.

— Τί θὰ ἐκάμνετε λοιπὸν, ἰατρε ;

— Ἡ δαιμονίς δὲ Σαρναί εἶνε πολὺ νέα.

— Τῷ ὄντι.

— Ἀπειρος...

— Δυστυχῶς.

— Δυνατὸν νὰ συνέλαβε πάθος... διαβατικόν.

— Αὐτὸ συνέβη.

— Μετὰ παρέλευσιν ἑξ μηνῶν ἢ ἔτους, κατὰ τὴν δύνάμιν, μεθ' ἧς ἔχει ριζωθῇ ἐν τῇ νεαρᾷ της ψυχῇ, οὐδ' ἔχνος κἂν θὰ μένῃ...

— Τὸ ἔχω ὑπ' ὄψιν.

— Ἰδίως, προσέθηκε βραδέως ὁ ταγματάρχης, ἂν οὐδὲν παρουσιάζεται, τὸ δυνάμενον ν' ἀναπολήσῃ εἰς τὴν δαιμονίδα δὲ Σαρναί στιγμὴν λήθης...

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς δουκίσσης καὶ οἱ τοῦ ἱατροῦ ἐξήτασαν ἀλλήλους.

Ἦννοοῦντο.

Τότε ἡ Ἰταλὶς, μετὰ παγετώδους ψυχρότητος, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῇ, ἐξήγησε πρὸς τὸν ἱατρὸν ὅ,τι παρ' αὐτοῦ περιέμενε.

Τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς, χωρὶς νὰ τὴν διακόψῃ, τὸ βλέμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἡγεμονικῆς καὶ σκληρᾶς ὀψέως της.

Μόνον ὅτε ἐκείνη ἐφθασεν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως, ἐρριψκινδύνευσεν δειλὰς τινὰς παρατηρήσεις :

— Ἰσως !...

— Ναί, κυρία δούκισσα...

Ἀλλ' ἐκείνη ἀπέκοπτε τὸν λόγον προσθέτουσα ἀποτόμως :

— Τὸ θέλω !

Ὅτε ἐτελείωσεν ἡτένισε τὸν ταγματάρχην τολμηρῶς ἢ ἀπηνῆς ἀπόφασίς της ἀνεγινώσκετο ἐντὸς τοῦ μαύρου βλέμματός της, ἐπὶ τῆς ἐν μέσῳ τοῦ μετώπου χαρᾶσσομένη βαθειᾷ πτυχῇ, ἐπὶ τῶν ἠνωμένων της ὀφρύων, ἐπὶ τῶν συνεσφιγμένων της χειλέων.

— Δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐφ' ὑμῶν ; εἶπεν.

Ἐκεῖνος ἀπήντησεν ἀδιστακτικῶς :

— Πρὸς πάντα ἄλλον, θὰ ἔλεγον : ὄχι. Πρὸς ὑμᾶς, ἀπαντῶ : ναί.

— Ἐχει καλῶς !

Ἐλάβεν ἀπὸ τοῦ γραφείου της δέσμην τραπεζικῶν γραμματίων.

— Εἶνε ἀπλοῦς ἀρραβῶν, εἶπε. Μόλις θὰ ἦνε δέκα χιλιάδες φράγκων... πράγματα ἀσήμαντα... Ἐξυπηρετήσατέ με ὡς ἐγὼ ἐννοῶ καὶ θὰ κάμῃτε τὴν τύχην σας. Κατὰ βάθος, περὶ τίνος πρόκειται ; Περὶ τῆς τηρήσεως ἐνὸς μυστικοῦ !

Ἐθῆκεν ἓνα τῶν δακτύλων της ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ δεικνύουσα αὐτῇ τὸ δῶμα.

— Παρατηρήσατε, εἶπεν.

Ἀνέσυρε μίαν πτυχὴν τοῦ ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος λευκοῦ παραπετάσματος.

Ἐστηρικμένη ἐπὶ τοῦ λιθίνου κιγκλιδωτοῦ, ἡ ἐγγονή της, τετυλιγμένη διὰ μανδύου φέροντος σισύραν, με ὠχρότητα νεκρᾶς, ἐν στάσει χαύνῃ καὶ ἀτημελήτῃ, ἐθεώρει μελαγχολικῶς τοὺς κύκλους, οἵτινες ὠλισθαίνον δίκην ἐμψύχων λέμβων κάτω ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

Βαθεῖαν ἀθυμίαν καὶ ἀνίατον ἀπογοήτευσιν προέδιδεν ἡ στάσις τῆς πτωχῆς κόρης, καταβεβλημένης ὑπὸ τὸ αἶσχος τοῦ παρόντος, καὶ τῆς ἀνησυχίας τοῦ μέλλοντος.

— Τί φρονεῖτε περὶ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ἡ δούκισσα.

Ὁ ἰατρὸς Καμπεϋρόλ εἶχε πολλὰ σφάλματα. Ἄλλ' ἐτηρεῖτο εὐσπλαγχνίᾳ τις ἐν τῇ ψυχῇ του.

Ἐὰν ἡ ἀπληστία ἡ ὑπνώττουσα ἐν τῇ βάθει τῆς πλήρους πόθων μὴ ἐκπληρωθέντων καρδίας αὐτῆς δὲν ἐξηγείρετο τόσον σφοδρῶς, θὰ ἤξιζε πλείοτερον τῆς καρδίας τῆς μάμμης, ἀποστεωθεΐσης, οὕτως εἶπεν, ὑπὸ ἁδμαῶστος ὑπερηφανείας.

— Πολὺ ἔχει ὑποφέρει, ἐψιθύρισε σοδαρός.

— Τῷ ὄντι.

— Ἐκρυπτε τὴν κατάστασίν της ὅσον ἡδυνήθη... Σήμερον εἶνε ἀδύνατον.

— Τὸ τέλος τῶν δεινῶν της θὰ ἦνε τὸ ν' ἀπαλλαγῇ διττῶς, παρετήρησεν ἡ δούκισσα.

— Δὲν θ' ἀργήσῃ πολὺ.

— Πόσον χρόνον ;

— Ἐνα μῆνα. Ἐξ ἐβδομάδας τὸ πολὺ, ἂν δὲν ἀπατώμαι.

— Ἀδικοκαλαιώσωμεν λοιπόν, ἰατρέ.

— Δὲν εἶπομεν λοιπόν τὰ πάντα ;

— Μὲ ἡννοήσατε ;

— Τελείως.

— Θὰ ἀφεθῇτε εἰς τὴν διάθεσίν μου ;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Καὶ σιγὴ !

Ὁ Καμπεϋρόλ ὑπεκλίθη.

Ἡ γραῖα ἐδέσποζε τοῦ ὑποκειμένου του, αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν ἄλλων.

Οὐδεὶς τῶν μυνῶν της γραίας Ἰταλίδος ἐταράχθη. Θὰ τοὺς ὑπέθετέ τις γεγλυμένους ἐπὶ λίθου.

Ἐν τούτοις εἶχε παρασκευάσει μίαν τῶν τερατωδῶν ἐκείνων πράξεων, ἧς ἡ πλέον ὑψηλόφρων καὶ ἀγρία ὑπερηφάνεια δύναται μόνη νὰ κυφορήσῃ.

Ἐὰν ἡ Λευκὴ ἤκουε τὰ κατ' αὐτῆς σκευωρούμενα ἢ τὰ ἐμάντευε, θὰ ἐδραπέτευε καταπατοῦσα πάντα πρὸς τὴν μάμμην σεβασμὸν καὶ τὰς προλήψεις τῆς γεννήσεως, καὶ θὰ κατέφευγεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ ἐραστοῦ της, ὃν εἶχε τελευταῖον ἀρνηθῇ ν' ἀκολουθήσῃ, κρᾶζουσα : Σωθώμεν ! Φύγωμεν ὅπου θέλεις, μακράν, ὅπου οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ μᾶς εὕρῃ !

Καὶ θὰ τὸ ἔκαμνεν ὄχι δι' ἑαυτὴν ἢ τὸν ἑρωτὰ της, ἀλλὰ διὰ τὸν ἑρωτὰ τοῦ τέκνου της, ἑρωτὰ ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου ἐν τῇ καρδίᾳ μητρὸς ἀληθοῦς.

Ἡ, ἂν ἡ φυγὴ τῇ ἦτο ἀδύνατος, θὰ ἐφόνευε διὰ τῶν

ιδίων της χειρῶν τὸ τέκνον, φονευομένη ἔπειτα καὶ αὐτὴ, ἀντὶ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κινδύνους, οἵτινες τὴν περιέμενον.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γεωργίου ἔζη ἐν ὄνειρ, ἐξουθενωμένη καὶ ὑποτεταγμένη εἰς τὰς θελήσεις τῆς δουλίσσης.

Ἐγκαταλείπουσα τὸν ἰατρὸν Καμπεϋρόλ ἡ Ἰταλὶς τῷ εἶπεν :

— Ἀπὸ τοῦδε, ἰατρέ, ἀνῆκετε εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπιθυμῶ ἡ δεσποινὶς Σαρναίου νὰ λάβῃ δι' ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην ἀπόλυτον.

— Θὰ τὴν ἔχῃ, κατάρρα !

Ὁ Καμπεϋρόλ κατέβη τὴν κλίμακα ἐλαφρὸς ὡς πτερὸν. Ἐθλίβεν ἐρωτικῶς ἐν τῷ θυλακίῳ του τὰ δέκα γραμματῖα ὧν ἐγένετο κύριος.

Ἀρραβῶν, ἀπλοῦς ἀρραβῶν, κατὰ τὸ λέγειν τῆς δουλίσσης.

Καὶ ἦτο ἀκόμη ἡ ἀρχή, δαίμονα ! τὸ προανάκρουσμα τῆς περιουσίας, ἥτις τῷ ἤρχετο ἐκ δύο μερῶν καὶ ἦς ἡ ἐλπίς, διανοίγουσα αὐτῷ νέους ὁρίζοντας, τὸν ἐπλήρου ἀγνώστου εὐδαιμονίας.

Παρὰ τὸ κατώφλιον τοῦ προδόμου ὁ φίλος του Πουρσαῖν τὸν περιέμενον.

Ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ ἐπιστάτου ἡ τράπεζα ἦτο ἐστρωμένη πρὸ ζωηρᾶς πυρᾶς.

Ἡ θέα ἦτο προκλητικὴ.

Νῆσσα ἤχνιζεν ἐντὸς πεπαλαιωμένου πινακίου τῆς Ρουέννης διαχέουσα ὁσμὴν εὐάρεστον.

— Ἀνθρωποὶ ὡς σεῖς, φίλε Πουρσαῖν, εἶνε εὐτυχεῖς, διαβόλε ! ἐπευφήμησεν ὁ ἰατρὸς θωπεύων ἐν τῇ διπλῇ ἐξάψει τῆς χαρᾶς του τὸν πώγωνά της οἰκοδεσποίνης. Ὁ-ραία φωτιά, ὠραία κατοικία καὶ τὰ ρέστα !

Ἦτο ἀληθές.

Ἡ Σουλβίνα, χονδρὰ οἰκοκυρὰ τριάκοντα ὀκτὼ ἐτῶν ἕως τεσσαράκοντα, αἰωνίως πιστὴ εἰς τὰ οἰκιακά της καθήκοντα, κατεγίνετο μετὰ μικροσώμου καὶ νεαρᾶς ὑπηρετρίας εἰς προετοιμασίαν τῶν τοῦ προγεύματος.

Ὁ Πουρσαῖν καὶ ὁ συμπότης του παρεκάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἐν τῷ μεγάλῳ μαγειρείῳ ἔνθα ἀντενάκλα τὴν λάμπιν του τὸ φῶς τῆς ἐστίας καὶ αἱ ἐν γραμμῇ τεθειμένοι ἐξ ἐρυθροῦ ὀρειχάλκου χύτραι ἐστίλβον δίκην χρυσοῦ.

Ἡ Σουλβίνα καὶ ἡ βοηθὸς της ἐξηκολούθουν νὰ περιφέρωνται περὶ αὐτοῦς.

Ράχης λαγωῦ ἐστρέφετο δι' ὀβελοῦ πρὸ τῆς πυρᾶς.

Ἐπὶ τῆς καθαρᾶς ὀθόνης τῆς τραπεζῆς ὑπῆρχον φιάλαι πορφυρούμεναι ὑπὸ διαυγοῦς οἴνου τῶν περιχώρων τῆς Λός.

Οὐδεὶς θὰ ἐφαντάζετο ὅτι δράμα ἀγενές, αἱματηρὸν εἶχε πρὸ δύο ἡμερῶν λάβει χώραν ἐν τῷ ἀπεράντῳ καὶ εἰρηνικῷ ἐκείνῳ ἄλσει, οὗ ἡ ἀποψὶς ἐξετείνετο πρὸ τῶν παραθύρων, καὶ ὅτι ἐμελετώοντο καὶ ἄλλα.

Ὅτε παρετέθη ἐν τέλει ὁ καφές, οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν μόνοι.

Ὁ ἐπιστάτης ἡμιέκλεισε τὸν ὀφθαλμόν.

Ἡ δύναντο νὰ συνομιλήσωσιν ἐλευθέρως.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἔσυρε τοῦ θυλακίου του εὐτελὲς σιγάρον ἐνῷ ὁ Πουρσαῖν ἀνῆπτε δι' ἀνθρακος τὴν πίπαν του.

— Λοιπόν ! ἤρχισεν ὁ ἐπιστάτης, ἰδοὺ ὅτι ἐμπήκατε στὰ χαρτιὰ τῆς κυρίας μας. Καλὴ ὑπόθεσις γιὰ σας !

Ὁ Καμπεϋρόλ ἀκουσίως ἔψαυσε τὸν ἐπενδύτην του. Ἡ ἀπόδειξις ἦτο ἐκεῖ παρούσα.

— Ὑστερ' ἀπ' ὀλίγο θὰ ἔχετε δουλειὰς, ἐξηκολούθησεν ὁ Πουρσαῖν, ἵνα ἐπισκοπήσῃ τὰ πράγματα.

Ὁ ταγματάρχης ἐν ἀρχῇ δὲν ἀπεκρίθη. Ἠρκέσθη μόνον νὰ εἴπῃ, ἐκτείνων τοὺς πόδας του πρὸς τὴν πυρᾶν,

— Ὁραῖα εἶνε ἐδῶ σ' ἐσας, διαβόλε !

Ὁ Πουρσαῖν συνέστρεψε τὸ γένειον ὡς ἄνθρωπος μὴ δυσκολευόμενος νὰ μεταδώσῃ ἐν μυστικόν.

— Δὲν εἰν' ὥρατα δι' ὅλους, ἀπήντησε μὲ γέλωτα ψευδῆ καὶ ὑπουλον.

— Καὶ διὰ ποίους δὲν εἶνε ὥρατα; ἠρώτησεν ὁ ταγματάρχης.

— Δι' ἐκείνους ποὺ κυνηγοῦν τὴ νύκτα δίχως εἰδεια.

Ὁ Καμπεϋρόλ τὸ ἐγνώριζεν ἤδη.

— Χέ! χέ! εἶπε, στὰ παλαιά μου χρόνια ἐγνώρισα κυνήγια ποὺ διὰ χάρι τῆς θά' βαζα μετὰ χαρᾶς σὲ κίνδυνο τὸ τομάρι μου. Ὁ κύριος ὀφείλει νὰ φυλάξ τὸ κτημά του.

— Τὸ δικό μας τὸ φυλάξτε καλά, ταγματάρχα.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἐπλήρωσε τὸ κύπελλον τοῦ διὰ κοινάκ.

— Δυνατόν, ὑπέλαβε μὲ ὕφος πανουργόν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά, καλέ μου!

Ὁ Πουρσαὶν ἐγένετο περιχαρής.

— Καλά, εἶπεν, ἡ κυρία βλέπω σὰς ἔκαμε τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς.

Καὶ ἀποβαλὼν τὰς ἐπιφυλάξεις του, διηγήθη πρὸς τὸν ταγματάρχην τὴν ἱστορίαν τῆς συνεντεύξεως καὶ τῆς φρικώδους νυκτερινῆς θήρας.

— Ἀκοῦστε, εἶπεν ἐν τέλει, ἔχω τὸ δέρμα τραχύ, γιὰ τρέ μου· πάει καλά! μὰ μόνον νὰ τὸ σκεφθῶ, μοῦ ἔρχεται δὲν ξέρω πῶς. Καὶ φαντασθῆτε ὅτι δὲν ξέρομε μάλιστα τί ἀπέγεινε.

— Τὸν ἀνεζήτησατε;

— Παντοῦ.

— Τίποτε δὲν εὑρέθη;

— Τίποτε. Τί φρονεῖτε, ταγματάρχα;

— Ἐγώ; Φρονῶ ὅτι ὁ κατεργάτης ἦτον ἀρκετὰ δυνατός, διὰ νὰ κάμῃ καλὰ τοὺς σκύλους σας. Δὲν εἶχαν τὰ δόντια πολὺ γερά. Θὰ πῆγε ἀλλοῦ νὰ τὸν περιποιηθοῦν.

— Ποῦ ἄρ' αὖτε;

— Αὐτὸ εἶνε ποῦ δὲν γνωρίζομε. Στὸ σπῆτί του... ἔς τὸ Παρίσι. Κανὲν ἀμὰξι θὰ τὸν περιέμενε κάπου... εἰς τὰ περὶ χωρά. Ὡς γενναϊόδωρος, χάριν τῆς μικρᾶς του, θὰ ἐπλήρωσε διὰ νὰ σιωπήσουν... καὶ σιωποῦν. Τίποτε δὲν θὰ μάθετε!

— Τὸ συμπέρασμα;

— Εἴθετε γλυτωμένοι ἀπ' αὐτόν. Ὅταν ὑποδέχωνται κανέναν ἔτσι σ' ἓνα σπῆτι, δὲν ξαναγυρίζει...

— Τὸ πιστεύετε, γιὰ τρέ;

— Βέβαια! χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν πῶς ἔμπορεῖ νὰ σακατεῖται διὰ τὸ ἐπιλοιπόν τῆς ζωῆς του...

Ὁ Πουρσαὶν ἀνέπνευσε.

— Τόσῳ τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Θὰ μάθῃ νὰ κυνηγᾷ τῆς νέαις... Ὅλα λέν εἶνε ρόδα σ' αὐτὴ τὴ δουλειά!

— Μένει τώρα ἡ δεσποινίς, φίλε Πουρσαὶν.

Ὁ ἐπιστάτης δὲν ἐφάνη ἀμνηχανδῶν.

— Αὐτὸ εἶνε τῆς κυρίας ὑπόθεσις, ἐδήλωσεν. Εἰς ὑγείαν σας, ταγματάρχα.

— Εἰς ὑγείαν!

Καὶ ὁ ἀγρότης συνεπέρανεν:

— Ὁ διάβολος εἶνε πονηρός, μὰ καὶ ἡ κυρία δὲν πάει πίσω. Θὰ ξαναφτιάσῃ τὴ φωτιά καὶ δὲν θὰ φανῇ παρὰ ἡ φλόγα τῆς.

— Ἀμήν! εἶπεν ὁ ταγματάρχης.

II'

Ἐμπιστοσύνη.

Ὁλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὁ Καμπεϋρόλ ἀπετέλει ὄντως μέρος τῆς οἰκίας, ὡς ἡ δούκισσα τὸ ἠθέλησε.

Παρέθετον τὸ πινακίδιον του, μόλις διέκρινον τὸν δίφρον τοῦ εἰς τὰ βᾶθη τῆς λεωφόρου. Καὶ ἦτο πάντοτε ἀκριβῆς εἰς τὴν τράπεζαν. Μόλις ὁ κώδων τοῦ προγεύματος ἐσή-

μαινεν, ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἤκουον ἔξωθεν τὸν κρότον τοῦ ἀμαξίου του.

Καὶ ἡ δούκισσα ἀπ' ἐτέρου ἦτο ἐξ αὐτοῦ λίαν εὐχαριστημένη. Ἐξετέλει τὸ ἔργον τοῦ θαυμασίως.

Ὁ ταγματάρχης ἐξετέλει τὴν ἀποστολὴν του μετ' ἀπιστεύτου δεξιότητος.

Ἐν τῇ καταστροφῇ, ἥτις τὴν κατέβαλλεν, ἐν μέσῳ ὑπηρετῶν, διατελούντων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς μάμμης τῆς καὶ ὧν μόλις ἐτόλμα νὰ ζητῇ τὰς ἐκδουλεύσεις, δεσμῶν-τις, οὕτως εἶπεν, ἐντὸς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πύργου, τοῦ ἀποπνεόντος τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν πληξίν, ἡ δεσποινίς Σαρναίου προθύμως ἐστράφη πρὸς τὸν μικρὸν αὐτὸν στρογγύλον, εὐθυμὸν καὶ εὐπροσήγορον ἄνθρωπον, τὸν πλήρη λεπτῆς συμπαθείας πρὸς τὴν νεότητά τῆς καὶ ὅστις, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐν ἡ στιγμῇ ἡ δούκισσα τῇ τὸν παρ-ουσίασε, τῇ εἶχεν εἰπεῖ ἰδιαιτέρως μετ' ἀποτόμου οἰκειότητος:

— Θάρρος, διάβολε! Δὲν ἐχάθη ὁ κόσμος!

Καὶ ἔθλιψεν ἐν τῇ παχείᾳ του καὶ βραχείᾳ χειρὶ τοὺς λεπτοφυεῖς δακτύλους τῆς πτωχῆς νεάνιδος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ οἰκειότης εἶχεν ἀποκαταστῇ μεταξὺ των.

Δὲν θὰ ἐξέλεγε βεβαίως αὐτὸν ὡς στήριγμα ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίου, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἄλλον πρόχειρον, καὶ ἔπειτα, ἤξιζεν αὐτὸς πλείοτερον ἐπιτηδεῖων τινῶν παρηγορητῶν, διότι μὲ τὴν εὐθυμόν του διαθέσιν, συνέτεμεν δι' αὐτὴν τὰς πλήρεις ἀγωνιῶν ἡμέρας, καθ' ἃς περιέμενε τὸ πέρας τῶν βασάνων τῆς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς δουκίσσης.

Ὁ ἱατρός λοιπὸν πάραυτα κατέκτησε τὴν γενικὴν ἐμπιστοσύνην ὅλων ἐν Ζονσέρη.

Ἐχουσα πεποίθησιν εἰς αὐτόν, διότι περὶ τῆς πίστεώς του τῇ ἐγγυᾶτο τὸ συμφέρον του, ἡ δούκισσα τὸν ἀφινεν ἐλευθέρως μόνον μετὰ τῆς ἐγγονῆς τῆς.

Κυριακὴν τινα, ἐν ἀρχῇ τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Καμπεϋρόλ περιεφέρετο μετὰ τῆς ἀσθενοῦς του ἐπὶ τοῦ δώματος.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ψυχρὰ καὶ ξηρὰ. Οἱ ἀνεμοὶ τοῦ φθινοπώρου καὶ ὁ παγετὸς τῆς νυκτὸς εἶχον ἀποσπάσει καὶ μαράναι τὰ τελευταῖα φύλλα τῶν δένδρων. Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν σκυθρωπὴν αὐτὴν φύσιν χωρὶς νὰ τὴν θερμαίνῃ.

Ἡ Λευκὴ, τετυλιγμένη διὰ μανδύου, ἐρρίγει. Ὁ ἱατρός ἤκουε τοὺς ὀδόντας τῆς συγκρουομένου μεταξὺ τῶν ὠχρῶν χειλέων τῆς.

— Ἐπιστρέψωμεν ἐντός, τῇ εἶπεν.

— Ὅχι, ἀκόμη, ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς.

Πολλάκις εἶχον ὁμιλήσει ἰδιαιτέρως καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας ἄλλου, ἀλλ' οὐδέποτε ἡ νεανίς εἶχε τολμήσει νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα τῆς καρδίας τῆς.

Ὁ Καμπεϋρόλ τὸ ἐμάντευεν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπείζεν.

Ἦτο περίπου ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ δούκισσα, εὐλαβῆς ὡς τὸ πλεῖστον τῶν Ἰταλίδων, σπανίως ἔλειπεν ἀπὸ τῶν ἐσπερινῶν τοῦ χωρίου.

Ἡ Λευκὴ ἤκουσε τὸ ὄχημά τῆς ἀπομακρυνόμενον.

Ἡ στιγμὴ λοιπὸν ἦτο κατὰλληλος.

Ἐξήτασε τὸ δῶμα καὶ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου διὰ ταχέως βλέμματος.

Ἡ ἐρημία ἦτο ἀπόλυτος.

— Ἰατρε, ἰκέτευσε διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ὅ,τι ἀγαπᾷτε!

— Εἴθετε καλός.

— Τὸ κατὰ δύναμιν.

— Τὸ ἡννόησα ἀπὸ τῶν λόγων σας, ἀπὸ τὴν προσοχὴν δι' ἧς μὲ περιβάλλετε... Δύνασθε νὰ μοὶ σώσητε τὴν ζωὴν.

— Ὡ!

— Θὰ τὸ θελήσητε!

— Τὸ μόνον τὸ ὅποσον ἐπιθυμῶ, διάβολε! Δὲν εἶμαι μάλιστα ἐδῶ δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ πῶς;

[Ἐπεται συνέχεια].